

הנה להשארות הנחיי החוסג לישראל באמצעות התו דה שכל מצוה ומצוה ממנה
 נותנת להם שלמות מה לנהב ועל כל ישראל יש להם חלק לנהב שנאמר ופריך כלם
 לדויקים וחמ' נכר מטעי לרמוז למיתת השלם שנמשלה לנכר המוטע והנכתק ממקום
 למקום לטוב לו סבזה יתקין יותר מבתחלה כמש כן ה עתקת מהעז לנהב תשוב לו
 לתועלת שיהיה נכחי תחת היותו נכסד כמו שישוב האילץ ההרצויין בהעקקה מטעו
 ונתן הסכה בזה וחמ' מכסה ידי להתפאר כלומר לדמי' ה הכורה ליוצרה כפי האכסר
 שהוא יתברך הנכחי האמתיו והמקנה הנכחיות לצד החיודע זה והנה בלפס ברהוקו
 ספס ישראל והכלתתו אמר בשבחו כהילים נטע יי' הכ כן יראה חכלל חס היות הלת
 נטיעה נחמת על רבוי השכע ויתרון ההכלחה ומזה הענין ויטע רטל בבחר כבט
 ודע שאברהם אמר שנטע האשל קרח בשס יי' חל כולט מתחלה לח היה קירח רק
 בשס יי' שהעיון המופתי לח הביחור רק להכיר העלה הרהבול ויהר פנטע האשל בלבן
 בעיון הקבלה האמתית השיב שהוא יתבר' חרש העולם ויכול לעשות כל אשר חכץ בו
 וזה לח התבחר לו במיפת רק מחד הנבחה שנבהו ררכיה מררכי המ כת וכרכס זה
 לרבי ונתפרסם לו גם כן זה מחד מה טרהה היכלת החלהי בענמו בשנוי תולדת מזלו
 ודל נתע ררו לזה בפסק ויטע רטל זה פרדס וכבר ידוע שהפרדס הח' כנוי להשנת
 האמתיות האלהיות וחמרו בפרק ח' ד' רשין ד' נכנסו לפרדס וכך אמר שלמה שלחך
 פרדס רמוכים ואתה ירבת מש כל דת רמוץ מכה וכו' וחמרו עוד ויטע חלל חכילה
 סתייה לוייה וי' לינה ובארו החכמים שכוני החכמות ג' זהחמ' החלחית היה העושה
 לוייה לאדם כי לויית חן היא לו בכה' ובבה' וזה פריה לירע שיש שם מצוי אחד יכול על
 כל וזה השיבו אברהם ולזה קראו ארוץ כמש יי' חלדים מה תקץ לי וער שבח' הח' לח
 היה מי' סקראו ארוץ לפי שהיו מחמינים בקרמות העולם והיו מחרים שחין יכול יתב'
 לשכית דבר עס שטעו עס זה טעות גדול להסתחוות לחלחכת השמים בחשבס שבהלו
 יהיו מינלחים וכמשה הלכו' צו לט ער שבח' אברהם וקרה בכרהכיה בשס יי' והודיכס
 שהוא ארוץ הכל ויכול על כלם והוא ע'ה השיבו זה בכערותו כמש בן ג' שנים הכיר
 בוראו ואף דניחל לח נענה חלח בשביל אברהם כלומר לחמה פדניחל עיון ביה מעטה
 אברהם טרנה להפיל ענמו בשבסן השם על קדושת השם והוא רנה להפיל ענמו לגו
 חתין נורח וגומר ונענה בשביל אברהם שלמד ממכשיו שבריות כעולות השלם הם
 זכרון לכחיס אחריו לחוקק בחמונתס זו נחלת עבדיו וזוה תבכר הקורה מעטה
 האבית למען ילמדו ליראה את יי'

פרק ד'

ומל רשמח גרים הרח לכו חזונו חל תקרי סמות חלח סמות גס
 שהתפרסם ומבחר בנפשו שהלסונות הככמיים ולכן היו מתחלפים
 אף על פי כן יש רושם בקריחת סמות שחי' ספק שהשם יורה על המות או על כגולה
 מיוחדת מסגולו' הרבר ויורה זה מש וכל אשר יקרא לו האדם נפס חיה הוא שמו וכבר
 קדם אמר ויבא חל האדם לראות מה יקרא לו הורה שיש בקריחת חלו הסמות חסמה
 לפי שהשם המונח יורה על עכמות הרבר או על כגולה מיוחדת לו וכל זה יבין מי
 פזניס השם או הקורח לא שיהיה קריחת השם והנחתו להבר הה' בא ממנו חיק

פרק רביעי מהמאמר חמישי

סודות מכלי בחינה והשתכלות כלל שאם לא כן לא אמ' הכתו' ויבא לראות מה יקרא
לו שהכונה כמנסה חכמת האדם באישי הנמצאות וטבע הבח' איך הוא עד שהעיר
עליו שהשיג הסגה אמתית מהותה ובגולותיהם וזו וכל אשר יקרא' לו האדם נפש חיה
הוא שמו ואמנם יחס זה לנפש חיה לפי שהיא צורת הבח' והפעולות אמנם ימשכו מצד
הצורה לא מצד החמר והנה נמצא כמרכה המפורר לתאר שבח האל וכל השלימות
הנמצאים בגלגלים נמצאים תמנו אמ' מונה מספר לכוכבים לכלם כמות יקרא וכיון
בזה ב' דברים הא' שהוא יתב' ריע ההתחלפו' שבין הכוכבים וזה בדעתו שחמת חלף
צורותיהם ופעולותיהם לפי שהוא בראם ומבין כל מעשיהם וזה רמז באומר מונה
מספר לכוכבים שהמספר אמנם קורה להתחלפות בין אישי המספר ההוא שאם לא
היה ביניהם שום התחלפות כלל לא יפול בהם שום מנין ומספר הב' להודיע שכל
כחות הגלגלים ופעולותיהם אמנם הוגפע להם מהס' וזה רכה באומר לכלם שמות
יקרא כי הרבון בשמות כחות ושלמות והרבון בקריאה השפעה כמו יקרא אל משה
ונת' יקרא זה אל זה ולפי דעתי שמענין זה אומר ואמרו לי מה שמו כלומר ישאלו
מתני מהותו וכחו של אליו מה אומר אליהם וה' שי השיבו אליה אשר היה לפי שזה
השם הוא מיוחד לנו יתב' שהוא יורה על עצמו יתב' הוראה מבוארת איך השתקפות בו
ואינו כגור מפעולה ולזה לא ישתתף בו אחר מהברואים בהוראה ההוא כמו שאמר
עליו זה שמי המיוחד לי וכחו שחמה אל פרק ס' והוא מבואר שזה השם יורה
על ענין חיוב המציאות לא על איש' המציאות ולפי שהוא יתברך מחוייב המציאות
והשאר איש' המציאות שכלם קנו המציאות תמנו והו' לא קנהו מזולתו לכן לא ישתתף
בזה השם זולתו אם כן השי' הוא האמתי המיוחד ולכן בזה אחר זה שמי לעולם ולפי
סמחוייב המציאות נכחי אחר וזה זכרי לרור רור וזה יורה גם כן שם יורה שהוא שם
סל ארבע אותיו והראיה שאחר אומרו אליה אשר היה אחר יי' אלרי אבותיכם שלחני
זה שמי ובומר והענין כלו ששם יי' יורה על חיוב המציאות כמ' ובו אומרו אליה אשר
היה פי' הנמצא שהוא נמצא' המחווייב המציאות כמ' פ' כב' ואמנם לפי שהוכרך
להעלים זה השם כדי לבחון לבות המשכילים כמ' לעלם כתיב העלימהו שלא יקרא
בכתבו לכן לא בא בתורה רק במקו' הזה ולא בא בכביאים וכתובים והעלימהו בשם
יורה ולכן נחמר למשה יי' אלרי אבותיכם והסגה בהעלמו כבר כתבה הר' חברהם
אבולעפיא במספר הנקרא אור השכל מלל מ' יתבאר שלפעמי' כיון בשם כח המהות
ואמתת העכמות ויח' אל תקרי שמות אל' שמות הכונה בכחות הנמצאות ואמתת
עכמותם הנמשכו מה' ועז' לכו חזו מפעולות אלדים שבהגנת כחות הנמצאו' נשיג
כח המציאו' ומציאותו גם ביריעת כחות הנמצאות יפעל השלם פעולותיו בעה' ולזה
נחמי הקבלה בהיותם שופלים בשמות פעל מה לא יפעלו זה בקריאת השם לכך רק
ביריעת כח השם שה' ההו' יורה על אמתת עכמותו ומזה הכר יפעלו דברי' מופלאים
לא כמ' הסכלי' שבהזכרת השם לכך די להם שזה נמשך להם מקובר הסגתם ולו
נחמו יסילו זויבינו ש:פס המקובל בהשכילה הדברים האלהיים ובעינה באמתת
הכחו' ההנה תפעל בפעלים עניני' נוראים כי אז ישוב כל כמו שיפעל הנביא החותות

ואם כן מי שיסכל זו ההבדל והעיון הנכב' הזה הוא חסר והחסר לא יפעל שלמות אולם לפי שהשם יורה על הכח והמהו' שהוא העיון הקדום והטהור יש לכבד השם ההוא מזד מה שיורה על הענין הנכבד אפילו בהזכרה לכד אסור להזכירו ובפרט ח'ט טמא שפתיים ולכן ראו חכמי הקבלה להשתיר החכמה הזו מהמוץ העם פן יתרכו אל יי' לראות בחשבם שבלי עיון רק בזכיר' די ונפל ממנו רב למה שמפסידו' באמונות כמו סיקרה לכל מי שאינו שלם כשירע שהדבר אינו כמו שהיה מרמה אותו ולכן השתירו זה הענין ולא היו מלמדים אותו כח' ללכנועים וגם במקדש פסקו מלזכור שם המפורש וזה נכלהפסד האנשים אחרו משמת שמעון הכריק בטלו אחיו מלבדך בשם ח'לא היו מברכיך בשם כן יב' אותיות אחרו בראשונה שם בן יב' היו מוכדים אותו לכל ארס משרבו הפריכים היו מוכדים אותו ללכנועים שבכהונה והלכנועים היו מכליעים אותו בנעימות אחיהם הכהנים ארט פעם א'עליתי לרוכץ אחר אחי אחי והטיתי חזני חכל כב' ושמעתי שהבליעו בנעימות אחיו הכהנים והמכא הרב כתב עז' פרק סבורע שזה הדבר שלתוד היה למור העניינים שמורים עליהם השמות ההם לח הדבור לכד באותיות הערותו מבלי כיוור וכו' ער אומרו ומבואר הוא שזה כלו הוא אחיו רק הורעת עניינים אלהיים מכלל העניינים שהם כתרי תור' כמש' הנה באר הרב בפירוש שאין תלוי בזכירת השם לכד רק ביריעת אותו הענין שיורה השם עליו והוא השגת דבר ח'לה והנה אוריעך רעת רבי יוסף ז' וחקר בכבר הקבלה שלו כז' וזה לשונו והשמות הם כחות באו מאת הספירות ראה ח'ך מכבים עם ח'ט שהכונה בשמות ח'מנס היה הכח לח ההזכרה לכד ואם תשיבני ממה שגראה לעין מפעולות הקמייעין והשמות הנרכזוני התיר זה הספק פני' למורה בפרק לב' וזה לשונו שאמנס קרה זה מפעל הרמיון לחלושי' השכל וגם שיפזר לזה היות אותיות נחלקו' כשהר הנחכחות השכלות ומיוחדים לפועלים השמיתיים כענין בתחכבים והנחיתים וכפי זה יהיה בעכס אבל לא בראשנה כי אם בשכיות חלו דבריו ח'מנס יש לי דעת אחרת בזה והוא ששאר כתבא בנמח' השפלו' כנוץ הנחיתים והכח והמחכבים יקנו סגולה מה מיוחדת להם מלכד צורתם המוגית באמצעות שפע ניכזני הכוכבים ורשמייהם שבחותה הסגולה יפעלו פעולה היא נפלאה בעינינו ולא נסע' אנחנו כבתי' כמו משיכת ח'נץ המנייטס הברזל וכאכן המושכת השער שאם ישמיה על שער הרחש ינלחה כתפר והה ישמיה על ראש מוקרת יכתח לו שער מהרה וכאכן שמכירה כהלת הכוכבים ורמז העובות כל זמן שהיא עליהם כמו שאת הפילוסוף בכבר המחכבי וכן לשמר מינים מהנחיתים והבחי כן אפשר שימשך שפע מה מהתקובל השלם ברעתו בחמכבו עיון שכלו וחמות הבנתו באותם הדברים האלהיים יפעל פעולה בסגולה מיוחדת לענין תועיל נקבית זו הסגולה לאותו הענין או אם תרצה אמור הקמייע' ההוא באמצעות שפע העיון השכלי כמו שתמשך הסגולה להם מיוחד באמצעות שפע רשמי הכוכב ח' ניכזני וזו הככה אכלי בפעולות הנביאים והמקובלי' והחכמי' כל ח'כפי מדרגתו בשלמו החלהי וכמו שהנביאי' ישאירו האות זמן מה לענין הנריך להשאירו או להקמת חיתו השכע כן המקובלים שהם אחר מדרגתם בשלמות יקנו זמן מה סגולה מיוחדת לרבר מה

פרק רביעי מהמאמר הזה

להרע או להטיב כפי המחשבה והכונה שיש להם בעת עיונם ודעותם להשפיע על הרבה הוא מטוב ורע ועם זה התבאר הסבה בענין הקמיצין והלחשים והתופלת הנמשך מהם אפי' בזכירה לכד מבלי עיון כמו שיפיעל הכס המיוחד בבגולה מיוחדת קמסך ממנו תוכן אותה בגולה וסבתה או לא תוכן ומה הענין כמכא ברברי רזל במסכת שבת על להושתא תלתא להושתא במירתא לכוסא לימח הכי שאלה החכמים למה סתכלו והגישו למעלת זו החכמה הגה ירשמו ויפעלו בענייניו בדבורם החסוני ממנו כי ביהם הוא פנה וכו' הוא הסבה בבגולת אותם הלחשים הכחים בדרכיהם חזנם עם היות שהלחם הנאמ' משיהם היה מועיל כענין הנאמר חים על ידו לא ימשך שיפיעל חוקו הלחם כשיאמ' ממי יחריס אחר שאינם אחרים במדרגה מהשלמו אעמיהם וזו העדר חוקה הבגולה מחוקתם הלחשים כשיעקרו משיהם ויאמרו מפי אחרים כמו שכתבם בס' מה קנה בגולה מה וכשיועת מחוקתו מקום נאכרה בגולתו ולכך מזה הכד היה חסר טמאמו בגולות לעמדים בעניינים לרכוה לחכמי הרפואה בזמנם ונסו איתם וכתבום בספר ובזמננו זה נעדרה בגולתם בהעתקת אותם עטבים ממקום לזקום שחין בסך פיש לחקו רועם גדול בקמות הבגולה או הגורה לענין מה כמס בר' בבב' הסליתית תחילת האברסק אם כן פעל החלשים והקמיצים הם בבגולה וכבר חסר היות אותה הבגולה נעדרת בהעתקת הרברי' ההם מפנה לפה כמס רחבע וזל וחוקיות החלשים חין מעשיהם בעניהם רק בעבור כחמם מפי המוחלם מהנה רוק החסר קודם החילתו מציית העקרב ובזהחך שהלחם תלוי לפי האות' חל לפי מעלתו וסליוותו בחכמה יפעלו דבריו ברברים השימרים מחוץ כמו שגרהה זה בבבאי' שפני סלמיהם בה יעשו החוקות עד שגד' מי שיפעל דבורו ויעשה רועם בגרמי' ביהוש' שמש בגבטין דום וכתי ודום וגו' ובחכמי ממי שהיו פועלי בהבטת עיניהם כמס נתן עיניו בן ובעשה גל של עכמות ואין להפלת מזה שהם ימנע בטבע בעלי חיים מה מציית בני בניו עינו למה שיתחייך בחיור מזג חרסיותו הם שימנעו עיני אחר קדום יזקו לחשים ויט' כי לטיבי' שכת חוקתו הרחו' והקו הניכוני היו' ממנו נאכל מפש המסכלת ולהיות חסם החכמה נכרכת מחום העיון ומבטו ראותה הם כחנים ביד גבור וכמס חיל שקרה להם בן יוחאי עם יהודה בן גרים ורבים כחלה וכך הם ימנע דבור חסוני נשמיו יסדר פעולה או מעשה לנשמצים חליו כל שכן שרחמי שימנע דבור סכלי רחמי יכרה כשילות כוללת ומשמים ומזה הענין והחין ברבר' וי' שמים נעשו וכך בבבאי' חים ומצמיה קדום חח' דבר ודבר יי' חל משה רומי' דבר בו וזה הרבור נמשך כפי מעלת הי' ובר' רק רבתי חליו כמו שהדבור הנשמי יחשב לפי מעלת מדברו לשומעים חוקו או לחסוני לעשות מנותו וכך אחר החכם הגו' בספר אור השכל וזל כן הרבור החלתי הבח לכל מי שדבר חתו או מדבר עוד או ידבר לעתיד הוא ענין רל נז' והשתתף עתם בשם הדבור מפני שהדבור מורה על הנהגה שתרגום וינהג ודבר ונכרל מהם תכלית ההבדל בעמם ובענין זולתי שם הנהגה ומה שורה עליו שתוף שם היות זה הרבור נמשך להשלים בו חסך ובחירה וכוונה ורכוץ וזה גם כן ברמותי מכל' * (והבן זה מאד מהח' ויבליך ממש יקום בעניינים החלחיים זהו רעתי בענין הזה והוא מכסים לפי

רעת הרס ואורחי נתיבו ולפי דעת הרמב"ן גם כן שסם אמצעי נשמעים לדבור האדם
השלים לא חי זה שידחק גם יראו לעיני אנשים מה והוא שרמז עליו בסוד המלבוס כמו
שאמר בספר וירא וזל וצד רזל הוא כבוד נכבד במלחכי יקרא חלל היודעים המלבוס
יוסף לעיני במר כזכי הנפשות בחסידים ובני נביאים וכו' ובה"א גם כן בכרשת החרי
מות וזל ויודע גם בשבילי ברמזי התורה למיין סודם ולא אוכל לפרש מהיוני כריכוס
לחסום פי המתחכמים בטבע הנמשכים אחרי היוני שהחכים כל דבר זילתי המורגש
לו והגים דעתו לחשוב הוא ותלמידיו הרשעים שכל ענין שלא הסינו הוא בהברתו
איננו אחתי יראה מדבריו זל שיש במציאו רוחניים מה יבטעו לפעולו האדם ולהבריו
בפי מעלת האים ושלמותו גם יושג במראה לזכי הנפש והנה בזה כרו דביס למחוק
עליו שהו ידע אמתתו כאשר נסה וחזן חכם כבעל הנסיון והוא בעצמו כתב זה ומחזן
קראה חביקות ראש הפילוסוף וקטיו שהוא מכתיב כמה דברים שראו רבים וירמנו
אמתתם ונתפרסמו בעולם ובאותם הזמנים הקדומים כגון בימי משה היו נרשעים
לחרטומים ולמכשפים כי החכמות באותם הימי' היו כלה רוחניות כגון ענייני השדי'
והכפשים ומיני הקטרות למלאכת השמים לפי שמתחת קורבתם לבריאת העולם
ולתבול לא היה שום אדם כופר בחדוש ולא ממרים בחלוה חלם שהיו מבקשים תועלת
מכר עבודת השמש והירח והמזלות ועושים להם צורות לקבל בהם כח עליוני
שאילנו בין הפילוסוף כתוב בספר הטלסמחות שמביאים בצורות רוח ודבור וכאשר
קמו היונים הם פס חרש שלא נחלו חכמה כאשר בחר בעל ספר הכוזר קם האים
הידוע ולא האמין רק במורגש וחפש חכמות מורגשות וכחש הרוחניות וחמר שחזן
סדים ומעשה כשפי' וחזן בעולם פעולה רק לטבעים ודבר ירוע הוא ומפירסם שאינו
כך עד כחן לשונו לקוח מדרשותיו :

פרק ה'

ואחר שמשכנו ענין הדבור עד הנה אי אפשר לי מבלי שאפש'יה
היא הכונה בחכמת הקבלה ומה היא הסבה שבעלי זו החכמה
יפעלו פעולות נוראות כמו שמפורסם לחכמי חומתנו ובבחי' זה הענין ישמע חכם
ויוסף לקח מהדבור בענין כזה אינו מיוחד רק לשרידים אשר יי' קירא י'
עלהיות תורתנו חלהית כמו שאמר תורת יי' תמימה ראוני שימנחו בה כל השלמות
כמו שאמר הרמב"ן זה בהקדמתו בבחי' התורה והדרך הזה הדרך היא כוללת כל
החכמות עמוק מחד לא ידעו רק מי שיטעפ עליו נר יי' והאיר לנו ומצא דרך זו ילק
וח' שהו' מצא הדרך הישר גלהו לחוהביו והדרך בו אשר חפץ בההבתו אותנו בנפשו
וכן הגלה הדרך הזה לבאים אחריו איש ממי אים וזהו הנרג והמכוון בקבלה שכאשר
קבלו רזל דבריה ודוינה האמתיו' מפי משה איש ממי אים כן חכמת הקבלה והי' חוכן
ידיע כל החכמו' באמצעו' התור' ואיך וכללנו וכרמזו בה קבלו איש ממי חים מכיני שמש
הו' שמור הגדול שעליו נספן בחכמות והוא המתחיל להורות האמתיו' החלהית והי' שכלו
ושכלו היה תכלית שכל המין האנושי כ'מש ולא קם וכמו שכל העניינים המושכלי' יבאו
ונמשכו תהמושכלות הראשונות והם התחלות המופת כמו שאמר הפילוסוף במאמר
ראשון מספר המופת כן כל למדה וכל חכמה אמנם התחלתה מהתורה החלהית

בארס מה סיהיה שמוס תנועותיו הנופיות משועבר לכח השכלי לעשות מעשהו
הנה זה יקר הערך והחשיבות מלמוד הכח השכלי בהשגת המוסכלו זה בערך הכח
השכלי א החמ' והקיס הכנת החמ' וטבעו להכנת טבע החמ' ולזה חמ' גדולה שמוסה :
פרק אחד עשר ואמר ר'י משום רס בן יוחאי משום דכתיב ואני תפלתי וכו'
אימתי עת רכזן בשעה שמתפללין וכו' פקח עיניך וראת
סכפי הכנת הארס עמנו בעיה יקבל השפע מהעליונים לכך רס יכוז לקראתו יתברך
תמיד עיניו יתברך בו ואס איז יסתיר פניו ממנו והיה לאכול למקרה הזמן ואמנם היה
זה כן שהארס עולם קטן כמו שהעולם נקרא ארס גדול ובה יתאחד תכלית הברוא'
עם רחשיתה ונוכל לומר בגדול החל ובקטן כלה וימא גביע השפע בחמתחת הקטן
מובא מהעליון ממנו וכסס שנתן שלטנות לארס הגדול הוא המכילות כלו שהוא חיס
אחר נקשר קצתו בקצתו כן נתן רעות לעולם הקטן להנהיג התחתון כל זמן היותו
עלם ויקנה השלמו האמתי מזר מה שהוא ארס וזס השמי' וגו' והארץ נתן לבני הארס
וכלל הנה עולם השכלים והגלגלים וזא השמים שמים פני פעמי האחד רומז לגלגלים
והשמי רמז לשכלים ויחכם לו ית' וזא ליי' שהוא מטיפע מציאות השלמו לכלס שבוחיו
חמנס הארץ היא העיה נתן לבני הארס להיות שליט עליה שהוא תבחר ההיות
ותכליתם וראוי סיהיה הוא הרודה בה בכורתו כלם יוררו ברגת היס והנה לח נכרח
הארס בכלל ברואי מטה לא בעבור שישיג השלמות יודע מהשי מה שאפשר לו לירע
כי הידיעה האמתית תלויה בקצוות כלומר מזר מה שישיג הארס בסבת הרברים
המוחסים טיראה בעיה שמוחס קודם למוסכל אחר כך מזר המוסכל
והמוסכלות האמתיות הם השגת השכלים ויריעת תארוי שלת יתכן לסוס מסכיל
לרעת כלל מכלל לת אלא רס כן יודע מציאות עולם הגדלים רל מה שאפשר
להשיג מהס וכי אינס גוף ולא כח בגוף ולא ישיגם דבר מחשיגי הגוף וכיוצ' בזה וזהו
הקצה הא' מהידיעה והנה נמצא בכפר אור השכל מאמר זה עניינו דע כי תכלית
תכליות הארס בעיה כרי שיסכיל המוסכל הראשון שהוא השכל הראשון המסכיל כל
מוסכל אשר תחתיו בהשכילו עצמותו הכוללת כל עצמותם וכל מה שיוסיף כל מסכיל
ומסכיל להשכילו יהי' יותר מעולה ואהוב אצלנו וכחמד מזולתו ממי שלמטה מהמסכיל
ההוא והיה מתקמה לו יותר מזולתו מהמשיגים שבחינו וכל מה שיסכיל אמתת
מציאותו יתרחק מאתו ויוסיף רחק בעת התגדל דעתו ואס לא ישתתף בהשגת
אותו כו' רס כן התבאר מה שאמר' סכל עוד סיהיה הארס מכין עצמו לשלמות כן
ירבה עליו השפעת עליונו ולהיות הארס מורכב מגוף וכפסונפשו תשלים בחמכעות
הגוף בהיותו סר למשמעת הנפש והיו חושי הגוף ה' חכוניים וה' פנימיים הנקרחים
כחות הנפש וזריך הארס בהשיג השלמות שיסתתפו כלם בעבורתו לזה ויסכימו עמו
וזולת זה לא יתכן לכך אמר בעל המאמר אימתי עת רכזן בשעה שהצבור מתפללים
סידוע שאיז צבור מתפלל בכחות מי' וסכ הוא הכח המדבר והצבור הם חלו הי'
חושים וכסכלם מתפללין ומסכימים אז וראוי הוא העת הנרכה לארס מזר מה שהוא
ארס לרכזו לפניו' וכסס סאכ נכדל מהצבור בעטופו ומלבושי ותנועותיו כן זה

פרק אחד עשר מהמאמר החמישי

הכח נברל מסאר הכחות שהמה יאכרו והוא יעמר וכאבר הפכ ראוי שיתחז' כתחזר רזל כרי כתכלתו תהיה נשמעת ויקנו הספע כל טוב הזבור ע' כן זה הכח המדבר ראוי שיהיה באותם האחרים באופן שעיוכו יהיה זך וישר ויטלמו כחות הגוף בסבתו ובהמחזה זה הענין על שלמותו בארם השלם ידמה למציאות בכללו שיש בו כפירות ולמעלה מהם שכל עיני כל הפירות עליו לקבל ספע ההוד ממנו נברל מהם במדרגת החסידות והכבוד והנה המקובלים נחלקו בענין זה לסתי כחות יש מהם שהאמין סני' כפירות הוא הסבה הראשונה יתברך ומהם מי שהאמין שהסבה הראשונה יתברך לא יודבר ממנה לא ברמז ולא בפירוש ויקראוהו איך סוף להיותו יתברך לא יגבילוהו תכלית ושהגבויאם לא יזכרוהו בפירוש רק ברמז וסבת זה קצור הסכלים מלהסניגו ואמנם יאמינו בו שהוא מצוי ושהוא סבה ועלה למה שזולתו ואומר סשפע ממנו יסכלים יקראו אותם כפירות וקרה זה למקובלים כמו סקרה לחכמי המחקר אם המניע הראשון עלול או הוא הפ' וכתבתי למעלה הרעות הנאות לפי התורה בעיון זה מכלל מם יתבאר שהארם עשוי בדיוקנו של מעלה ולזה אמר נעשה ארם בכלמנו כרמותו ואמר הנביא רמות כמראה ארם עליו למעלה והנה כלי פעולות הארם יאכבעות והגבולים הם כלי הפעולות בארם העליון ולזא כי אראה סרך מעשה אכבעותיך וזכר מכללס ירח וכוכבי' אם הירח לפי שהוא הפועל הקרוב אלינו אם הכוכבים למה שיש בהם מההרכבה ויתראה רועם פעולתם בסבתה בעולם המורכב והנה בחר יתברך בארם השלם להיות אמנעי בין שני העולמות ונתן אליו תורה שהיא אמנעית בין שתי קבוצות הידיעה שאמר שהם המוחם והמוסכל וידוע שב' אליו הקבוצות לא נתלו במעשים לבר והנה יש בתורה השלמה חלק נתלה במעשים וחלק נתלה באמות השכלי וכשהארם קיים שני חלקי התורה האלה הוא שראוי לומר עליו שבעבור זה נברא העולם ואמר החכם כי זה כל הארם וארזל כל העולם לא נברא אלא בשבילו ושלמה זכר שני החלקים באמרו את האלהים ורא והכונה ביראה היראה מבר השלמות וזו לא תשלם רק בהשגת העיוני והמוסכל' האלהיות והרכון באמרו ואת מכותיו שמור קיום המכות המעשיות באיברים הכליים והתפלה היא אמנעית בין שני החלקים מפני שהיא נתלית בעיון ובמעשה אם העיון כונת הלב שהיא עקרה שלזה נקראת עבודה סבלב ואם המעשה שמום הדב' הכליי המורה עליה וכעם שהאיר הפולה מהארץ כפי פסק מרסו ומקום מוכאז יכרת ויפסק האיר ההוא כן התפלה כשיפסק מרטה שהוא הכונה אותו הבל הפה העולה פגול הוא לא ירבה והנה תחיי התפלה ה' וכלם נרמזו בפסוק ואני תפלתי הא' הוא הכנת המתפלל כמש הכון לקראת אלריך ישראל ואמר איך עומדין להתפלל לא מתוך שחוק ואמר חסידים הראשונים היו שוהים פעה אחת וכלל המאמר אלה סכריך המתפלל להכין עצמו קודם שיתפלל וזא ואני שמלת אני תורה על ההכנה והזריזות הב' סדור התפלה כמו שארזל לעולם יסר' ארם תפלתו ואיכ יתפלל וזא אמרו תפלתי רמז לסדרה והיותה סגורה בפיו הג' הוא להתפלל אליו יתברך ולא לאחר וזא לך י' הר' להתפלל בזמן הראוי והמשוער שתקנו רזל וזא עת הה' הוא להתפלל פס הנכבוד

